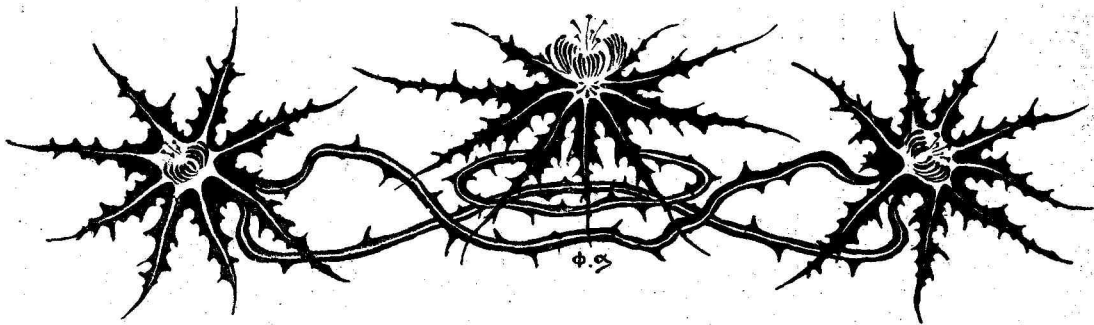
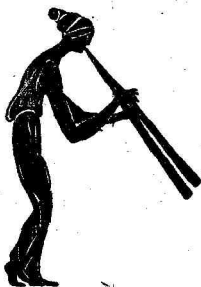

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΝΟΙΣΑ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου τὸ πειδὸ μικρὸ καὶ τὸ πειδὸ πολυτίμο γιὰ τὰ χρονικά μου. Κ' εἶδα μέσα δύο τρία γράμματά σου. Καὶ τὰ ἔκλαψα, τὰ ἐράντισα με δάκρυα καὶ τὰ ἔκρυψα στὴ μασχάλη μου καὶ τὰ φίλησε τόσο ὅσο ποῦ ποτίστησαν κι' αὐτὰ τὰ

ἄψυχα με τῆς ἀγάπης τὸν ἀχνό, ποῦ τόσο βαρὺς ἐβγαίνει μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

Καὶ τὰ κυττάζω θαυμάζοντα κειμήλια τῆς ζωῆς μου, συντριμμένα μωσαϊκά τῆς ἀγάπης μου τῆς μεγάλης.

Τὰ ἔκλεισα πάλι μέσα καὶ τὰ σκέπασα με τὰ μα-
ραμμένα γιασεμιά ποῦ μοῦ χάρισε ἡ ἴδια πρὸ χρό-
νων μαζεμμένα ἀπὸ τοὺς κήπους τῶν Πατησίων.
Ἐκείνη μοῦ τὰ χάρισε γιὰ ἀρραβώνα τῆς ἀγάπης
ποῦ κάθε μέρα ἐζωογονεῖτο καὶ αὐτὰ μαραμμένα
σκέπασαν ἄχραντα, ἀγνὰ τὸ μνημὲν τῆς σκεπασμέ-
νης ψυχῆς τῆς.

Τὰ ἔκλαψα καὶ αὐτά. Τὰ μυρίστηκα τρυφερά καὶ
αἰσθάνθηκα τὴ μυρωδιά τοῦ μαρμαροῦ καὶ τοῦ θα-
νάτου.

Μπήκε στὸ στήθος μου κάμποση πτωμαϊνὴ ἀφοῦ
σελαγίζει σὰν τόξο μονόχρωμο ἡ ἀνάμνησις.

Καὶ σκέφθηκα τί ψυχὴ εἶναι ἐκείνη ποῦ κρατεῖ
μέσα τῆς τὸν περασμένο πόνο βαθὺ καὶ τὴν ἀνά-
μνησι ζωηρά, σὰν βαθυκύανο φυλλοπέταλο! . .

* *

Ἀνάμνησις, ἀνάμνησις—κειμήλιο ποῦ ἀνοίγει τὸ
θώρημά του πόνο μεγαλείτερο ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Ἀνάμνησις ἀγάπης ἐγεννήθηκε γύρω ἀπὸ τῆς
ἄρρωστης παιδοῦλας τὸ κρεβάτι ποῦ ἐτράφηκε τόσον
καιρὸ με τὴν λαύρα τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς τὴ
συμπάθεια! Ἀνάμνησις εὐτυχίας ποῦ σφριγοῦν τῆς
νεότητός μου τὰ χρόνια στὸ χωράφι τὸ σπαρμένο με
λουλούδια ἀγροτικά.

* *

Γύρω μου τόση μαύρη συννεφιά ἀκίνητη, θολή
χωρὶς ἀστέρια. Ἐνα μοναχὰ διακρίνω στὸ βάθος με
ἓνα σκίασμα, ποῦ τὸ φῶς του εἶναι ἰδιότροπο.

Τὸ κυττάζω πάλι καὶ τὸ διακρίνω πειδὸ πολὺ.
Κάτι αἰσθάνομαι σὰν τὸ κυττάζω. Τὰ πόδια μου
τρέμουν, ἡ καρδιά μου πάλλει με ἐξάτμισι καὶ ἡ
ψυχὴ μου φουσκώνει μέσα μου ἀπὸ μελαγχολικὴ
αγαλλίασι.

Κάτι τι μοῦ λέγει μέσα μου πῶς πρέπει νὰ τὸ
κυττάζω πάντα αὐτὸ τὸ ἀστεράκι με τὸ παράξενο
φῶς του ποῦ τόσο σπινὸ κλείει μέσα του τὸν πόνο
τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ ἱριδώνεται με τὸ σκιερὸ σελη-
νοφῶτισμα.

Πάντα τῆς σελήνης τὸ φωτοσκίασμα μ' ἀρέσει.

Τὸ κυττάζω ἐταστικά, κλείω τὰ μάτια μου, καμ-
μύω τὰ βλέφαρά μου καὶ βλέπω νὰ σκορπίζεται τὸ
ἀργυρὸ φῶς του σὲ ἀκτῖνες ποῦ ἡ δέσμη των ἀπλώ-
νεται κ' σμικρύνει. Ἀνοίγω τὸ ἀριστερό μου μάτι
καὶ ἀφήνω νὰ μπηῖ ὅλο τὸ ἀργύρεμά του στὴ καρδιά
μου. Τελεῖ τοὺς ἀργυροὺς γάμους τώρα σκέφθηκα
καὶ στάθηκα ἔτσι γιὰ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ἡδυπαθήσῃ
ἀπὸ τὴ λεπτὴ ἡδονὴ τοῦ μυστηρίου τῆς.

Σκέφθηκα καὶ τὴ ψυχὴ μου καὶ ἔκλεισα ἐκείνο
γιὰ νὰ ἀνοίξω τὸ δεξιὸ καὶ ἀφήσω νὰ χρωματισθῇ κ'
αὐτὴ ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ἀστεριοῦ ποῦ τὴν ἔκαμε με-
γαλόθυμη. Καὶ σὰν νὰ τῆς ἔλεγα μ' αὐτὸ ὅτι δὲν
τὴν ἐλησμόνησα, ἐκείνη ἔγραψε μέσα στὸ χαρτί τὸ
κρυφὸ τῆς, ποῦ πολλὰς φορὲς μοῦ τὸ ἐδείξε στὸν ὕ-
πνο μου, τὰ αἰώνια γράμματα με πυκνὸ μελάνι καὶ
με στερεὸ χέρι. Μοῦ φάνηκε πῶς ἐσκάλιζε μάρμαρο
καὶ σκέφθηκα πῶς καὶ αὐτὴ με θυμᾶται ἀφοῦ θέλει ὁ
πόνος τῆς νὰ μετῇ ὄνειρο ἀνθρώπινο με μεγαλοπρέ-
πεια λευκῆς μεμβράνης.

Ἀνοίξα τώρα καὶ τὰ δύο μου μάτια· σήκωσα με
τὸ χέρι μου τὰ μαλλιά μου καὶ ἐγύμνωσα τὸ μέτωπο,
ὥχρὸ με τὸ διπλὸ ρυτίδωμα γύρω στῆς κόγχες τῶν
ματιῶν μου. Τὸ πνεῦμα μου ζηλότυπο—καὶ πειδὸ
στοιχεῖο σαυτῇ τῇ φύσει τῇ μητέρα μας ποῦ ἔχει
τόσα ἀνεξιχνίαστα δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ προτέρημα!—
ζητοῦσε νὰ φωτισθῇ ἀπὸ τὸ ἀστεράκι τῆς θολῆς συν-
νεφιάς.

Καὶ φωτίσθηκε καὶ αὐτό.

Καὶ εἶδε τὸν ὀρίζοντά του φανερώτερα καὶ τὸν
προσανατολισμὸ του πειδὸ προκλητικὸν καὶ τῆς γραμ-
μῆς τῆς κατευθύνσεώς του πειδὸ ἴσιες καὶ πειδὸ ἐλι-
κοειδεῖς.

Καὶ τὸ ἀστέρι τοῦ ζήτησε ἀφιέρωμα καὶ ἐνθύμιο.

Τὸ πνεῦμά μου τοῦ τὸ ὑπεσχέθη καὶ τοῦ ἔστειλε
καὶ αὐτὸ τὴν ἀκτῖνά του.

Ἡ ἀκτῖνες τόσο ζωηρὲς ἐνώθησαν, ἀσέλγησαν ὥρα

πολλή και χωρίσθηκαν πάλι. Και όμως δεν χωρίσθηκαν· ή μια έχαρισε τη χάρι της στην άλλη. Τώρα πειρά άφηκα να πέσουν τα μαλλιά μου άργυρωμένα και αυτά στους κυματισμούς των ποῦ και ποῦ με θολωμένη και σκιερή άνταύγεια.

* *

Γύρω μου ή συννεφιά με τὸ άστεράκι : τὸ αιώνιο άστέρι τῆς ζωῆς μου.

Τοῦ στέλλω κάθε στιγμή φιλιὰ από μακράν· κάτω δεν θὰ τὸ καταιβάσω.

Κάτι τι με σύρει και με έλκύει σάν μαγνήτης και κάτι τι με άπωθει.

Ὁ αἰώνιος νόμος τῆς φύσεως με έναν πνευματισμό άληθινόν.

Ἡ θέλησίς μου δυναμωμένη και άδύνατη· τὸ πρωμένο ισχυρό και άνίσχυρο. Πειδ από τὰ δύο θὰ νικήση; τὰ βλέπω να παλαίουν με άπόγνωσι και άγωνιὰ τὸ έγώ μου σάν τὰ βλέπει να άλληλοκαταστρέφονται.

Για μία στιγμή βλέπω να χαιρετιώνται, να σφίγγουν τὸ χέρι και να κοιμῶνται ήσυχα. Κοιμῶνται όλα τὰ στοιχεῖα και πάλι ξυπνοῦν.

Ἡ ζωή και ὁ θάνατος άγκαλιάζονται, τὸ λευκό και τὸ μαῦρο μου θυμίζουν τὸν μῦθο και μοῦ λέγουν —άφησε να τραβοῦν τὸ δρόμο τους.

Κάθε τι ποῦ έχει τὸν προορισμό του πρέπει να μείνη μονάχο του. Μή τὸ θίγης.

Τὸ άφήνω ! . . .

* *

Ὁ οὐρανὸς μοῦ λέγει τόσα, ὅσα μοῦ φωνάζει από τὰ σπλάγχνα της κ' ή γῆ.

Τὸ μαρμαῖρον νερό τοῦ ρυακιοῦ ψιθυρίζει τὸν ψίθυρο τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ φθινόπωρο αὐτό, τὸ έναγκάλισμα τῆς ψυχῆς τοῦ καλοκαιριοῦ και τοῦ χειμῶνος κ' εκείνο ψιθυρίζει με τὸν άγέρα και σκορπίζει τὸν άνεμο γύρω μου.

Κ' έγώ ;

Τὰ κυττάζω . . .

Εἶπα να τὰ άφήσω μόνα τους.

Μόνα τους μέσα στῆς ζωῆς τὴν πυρὰ και τοῦ θανάτου τὴν τέφρα.

Ἡ πυρὰ γίνεται τέφρα και ή τέφρα βγαίνει από τὴν πυρὰ.

Τί αἰώνια έναλλαγή κι' αὐτὸς ὁ κόσμος!

Τὰ άφήνω μόνα τους· μόνον τὰ παρακολουθῶ.

* *

Θέλω να κοιμηθῶ· εἶμαι κουρασμένος· θὰ πέσω να κοιμηθῶ . . .

Τὸ ρολόγι βαρεῖ μεσάνυχτα· ὁ άνεμος συρίζει δυνατώτερα· τὰ φύλλα πίπτουν· τὸ νερό παγώνει· όλα κρυώνουν και ζητοῦν τὸ ταῖρι του για να ζεσταθοῦν.

Φαίνεται και ή ψυχή μου με τὴν άνάμνησί της τὸ ζητᾶ . . .

Ἵπνος νυκτερινὸς ὕστερα από τόσα ένύπνια θὰ εἶναι διαρκὲς ὄνειροπελάγισμα.

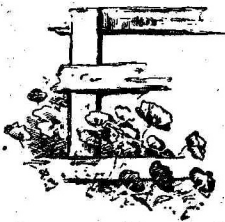
Νὰ καταρασθῶ τὸν έαυτό μου ποῦ δεν μπορῶ να μείνω ὀρφανὸς από σκέψι και να ήσυχάσω ;

"Οχι, εἶμαι εύχαριστήμένος . . .

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΓΙΝΕ τόσος λόγος εἰς τὸ Παρίσι διὰ τὸ σκάνδαλον τοῦ *Moulin Rouge*, ὅπου *Collette Willy* ή πρώην σύζυγος πνευμα-

τώδους συναδέλφου, άνεγράφη εἰς τὰ άναγγελτήρια μαζί με μίαν αὐθεντικὴν δούκισσαν.

Ὅποιον σκάνδαλον, ὦ Θεοί ! Και όμως εἰς τοὺς χρόνους τῆς Σαπφούς καθείς ήτο έλεύθερος να ζῇ ὅπως τοῦ ήρεσκεν. Ἀλλά δεν θέλω να άπολογηθῶ ὑπέρ τῶν νεωτεριστικῶν ερώτων, διότι τοιοῦτοι ὑπῆρξαν εἰς κάθε χρόνον και τόπον· μετὰ τὸ σκάνδαλον τοῦ *Moulin Rouge* τὸ ὅποιον έτελείωσεν εἰς τραγικὴν κωμωδίαν, ὁ πρίγκιψ Ροβέρτος *de Broglie*, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εὑρίσκεται εἰς τὸ ήμερολόγιον τῆς Γόθας θὰ κάμῃ άπαρχὴν ὡς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας εἰς τὴν Σκάλαν ττῷ Μιλάνου. Και διατί ὄχι ; Δέν εὑρίσκω μεγάλην διαφορὰν εἰς τὸ να ζῇ

κανεῖς από τὰ εἰσοδήματά του, από τοῦ να εἶναι διευθυντῆς ὀρχήστρας· έγώ τοῦλάχιστον προτιμῶ τὸ δεύτερον.

Ἡ *Εταῖρα* εἶναι τὸ ἔργον ενός νέου ποιητοῦ, τὸ ὁποῖον ἐζῆσεν ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰς ρεκλάμας τῶν τοίχων. Ἀποῦ παρεστάθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μολιέρου, τώρα παίζεται εἰς τὸ *Moulin Rouge*. Ἀδιάφορον· δυνάμεθα να εἴπωμεν Μεγαλεῖον και Κατάπτωσις.

Περιοδικὰ γεννῶνται και παύουν να εκδίδονται. Τὸ *Ermitage*, ποῦ άντιπροσωπεύει μίαν γενεάν συγγραφέων διέκοψε τὴν ἐκδόσιν του· λέγουν ὅτι και άλλα περιοδικὰ ὡς ή *Renovation esthetique* θὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του. Εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ κοινόν δεν άναγινώσκει πλέον ή δεν ενδιαφέρεται άπολύτως δι' ὅ, τι άφορᾶ τέχνην και φιλολογίαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπάρχουν φιλόλογοι ποῦ χάνονται να ἰδοῦν τυπωμένον τῶνομά των εἰς τὸ ἐξώφυλλον ενός εφημέρου περιοδικοῦ, φιλόλογοι σκεπασμένοι με ξένα φτερά. Φιλοδοξοῦν τὴν ἐπιτυχίαν και ὁμοιάζουν με τὸν μῦθον